

РЕШЕНИЕ

№ 687

гр. Варна, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Йорданова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Десислава Йорданова Гражданско дело № 20223110104903 по описа за 2022 година

1. С исковата молба са предявени осъдителни иски от З. Е. И., ЕГН ***** за осъждане на ответника „ХЕЛИОС БЕТОНИ“ ООД, ЕИК 204507540 да заплати на ищеца

сума в размер на 528.60, представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.06.2021 год. - 30.06.2021 год., с падеж 20.07.2021 год., ведно с обезщетение за забава в размер на 39,35 лв. за периода от 21.07.2021 до 14.04.2022, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

сума в размер на 528.60 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.07.2021 год. - 31.07.2021 год., с падеж 20.08.2021 год., ведно с обезщетение за забава в размер на 34.80 лв. за периода от 21.08.2021 до 14.04.2022, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

сума в размер на 613.08 лв., на основание чл.224 КТ, представляваща обезщетение за 20 дни неизползван платен годишен отпуск за периода 01.01.2020год. - 31.12.2020 год., с падеж 01.08.2021 год., ведно с обезщетение за забава в размер на 43.60 лв. за периода от 02.08.2021 год. до 14.04.2022 год., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

сума в размер на 350.33 лв. представляваща обезщетение за 12 дни неизползван платен годишен отпуск за периода от 01.01.2021 год. - 31.07.2021 год., с падеж 01.08.2021 год., ведно с обезщетение за забава в размер на 24.91 лв. за периода от 02.08.2021 год. до 14.04.2022 год., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

2. С исковата молба са предявени осъдителни иски от З. Е. И., ЕГН ***** за осъждане на ответника „ТРАНС БЕТОН“ ООД, ЕИК 206540083 да заплати на ищеца

сума в размер на 894.55 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.08.2021 год. - 31.08.2021 год., с падеж 30.09.2021 год., ведно с обезщетение за забава в размер на 48.70 лв. за периода от 01.10.2021 до 14.04.2022, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

сума в размер на 127.80 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.09.2021 год. - 03.09.2021 год., с падеж 31.10.2021 год., ведно с обезщетение за забава в размер на 5.86 лв. за периода от 01.11.2021 до 14.04.2022, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

сума в размер на 98.81 лв., на основание чл.224 КТ, представляваща обезщетение за 2 дни неизползван платен годишен отпуск за периода 30.07.2021 год. -03.09.2021 год., с падеж 07.09.2021 год., ведно с обезщетение за забава в размер на 6,01 лв. за периода от 08.09.2021 год. до 14.04.2022 год., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

сума в размер на 30.49 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение за положен извънреден труд на 03.09.2021 год., на основание на основание чл.150 връзка с чл.262 КТ с падеж 07.09.2021 год, ведно с обезщетение за забава в размер на 1.85 лв. за периода от 8.09.2021 до 14.04.2022, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата;

В исковата молба и уточнителната молжба от 29.04.2022 г. се поддържа, че между ищеца и ответника „Хелиос Бетони“ е съществувало трудово правоотношение в периода от 31.07.2017 г.-01.08.2021 г. за длъжността „отчетник-счетоводство“ при посочено в трудовия договор трудово възнаграждение от 650 лв. и реално уговорено такова от 1100,00 лв., платимо до 20-то число на месеца, следващ този за който се отнася възнаграждението. Поддържа, че трудовото ѝ възнаграждение не е заплащано, както и че за 4 години е използвала общо 20 работни дни платен отпуск, като работодателя счетоводно е оформял, че ищцата е ползвала и останалия си отпуск, без обаче тя да е подавала молби за ползването и докато в действително е полагал труд в тези дни. След прекратяване на правоотношение ѝ били заплатени неползваните отпуски за 2017,2018 и 2019 г., но не и за 2020 г. и 2021 г. Излага, че „Транс Бетон“ ООД е регистрирано през 2021 г. и между двете ответни дружества съществува свързаност – лицето Десислав Гатев, управител на второто и реален собственик на първото. Сочи, че от юни 2021 г. извършвала оперативно счетоводство и в двете дружества, като за месеците юни и юли дружеството, с което е в трудово правоотношение – „Хелиос Бетони“ не е изпълнило задължението си да ѝ заплати трудово възнаграждение. Излага че трудовия ѝ договор с „Хелиос Бетони“ ЕООД е прекратен на 01.08.2021 г., като от този момент е полага труд в „транс Бетон“ ООД- не е получила подписан трудов договор от работодателя, но последния е заявен в НАП с регистрирана дата на сключване 30.07.2021 г. и дата на прекратяване 07.09.2021 г., съгласно, който е уговорено трудово възнаграждение от в размер на 1100 лв. до 20-то число на месеца, следващ този за който се дължи. Излага, че на 03.08.2021 г. е останала след работно време – до 20,00 ч., за да отчита пари на управителя. Сочи, че не е получила и дължимото ѝ до прекратяване на правоотношение с втория ответника – 07.09.2021 г. трудово възнаграждение. Излага, че е сезирала ГД „ИТ“ за извършени от ответниците нарушения на трудовото законодателство.

Ответниците не са подали отговор на исковата молба, в срока по чл.131 ГПК. Ответникът „Транс Бетон“ ООД е бил редовно уведомен за исковата молба на основание чл.50,ал.2 ГПК. Ответникът „Хелиос бетони“ ЕООД е редовно уведомен на основание чл.50, ал.4 ГПК със залепено на 18.08.2022 г. уведомление по чл.47 ГПК.

В последното по делото съдебно заседание ответникът „Транс Бетон“ ООД е представляван от законния му представител- управител, който оспорва исковите с твърдения, че всички дължими на ищцата суми са заплатени.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

От фактическа страна:

Видно от справка в НАП се установява, че ищецът е имал регистриран трудов договор с „Хелиос Бетони“ ЕООД за периода от 31.07.2017 г.-01.08.2021 г. с основна заплата от 460 лв.

Видно от заповед от 16.06.2021г. на ищцата е разрешено ползването на 10 работни дни платен годишен отпуса за 2021 г. за периода от 17.06.2021 г.-30.06.2021 г., а от заповед от 13.07.2021 г. на осн. чл.155, ал.1 КТ, че на ищцата е разрешено ползването на 2 работни дни платен годишен отпуса за 2021 г. за периода от 14.07.2021 г.-15.07.2021 г.

На л.24 от делото е представена справка за осигурителния доход на ищцата при този

ответник.

Видно от справка в НАП се установява, че ищецът е имал регистриран трудов договор с „Транс Бетон“ ООД за периода 30.07.2021 г.-07.09.2021 г. с основна заплата от 650 лв.

По искане на ищеца е разпитан един свидетел - Т. Т., бивш служител и на двамата ответници. Разказва, че в началото на пролетта на 2021г. служителите на „Хелиос бетони“ били събрани и им било съобщено, че фирмата ще има нови съдружници, като в началото на август месец били назначени в новата фирма „Транс бетон“. Сочил, че познава ищцата и тя е работила и за двете фирми, паралелно водила отчетността и на двете фирми, тъй като работила като отчетник в счетоводството. Разказва, че от 2019г. до 2021г. не е ползвал отпуски, тъй като е бил единствен фадромист. Сочил, че З. също не е ползвала отпуска, не си спомня да е отсъствала от работа. Сочил, че е подписвал заповед, че е в отпуск, но всъщност продължавал да изпълнява трудовата си дейност, както и че е пускал молби, че ще е отпуска, но всъщност е бил на работа. Разказва, че и другите му колеги формално са подписвали молби за отпуск, но не са ползвали такъв. Сочил, че за месец август 2021г. З. го помолила да ѝ взема заплата, тъй като шефа им – Д. отказвал да ѝ изплати заплата, същият отказал да я предаде и на свидетеля, но за месец септември 2021г. му дали заплата на З. от около 202-203 лева, за да ѝ я предаде, но после същата сума била удържана от неговата заплата, но З. му ги върнала и на практика не получила нищо.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза / ССЧЕ/, в която е заключено, че неплатените трудови възнаграждения на З. И. по трудовия ѝ договор с „Хелиос Бетон“ по ведомост за м.06. и м.07.2021 г. са в размер, както следва 681,20 лв. за м.06.2021 г. и 681,19 лв. за м.07.2021 г., а нетния размер възлиза съответно на 528,60 лв. и 528,59 лв. Вещото лице сочи, че по трудовия договор с „Транс Бетон“ ООД по ведомост не са заплатени заплати за м.08 и 09.2021 г., в нетен размер, както следва – за м.08.2021 г.-853,58 лв., а за м.09- 128,03 лв. Сочил се, че ответникът „Хелиос Бетони“ ЕООД е отразил полагащите се на ищеца 20 дни отпуск за 2020 г., като платени във ведомостите за заплати, а полагащите се 12 дни за 2021 г. са отразени по ведомости за работни заплати за месеците 06. и 07.2021 г. По информация на „Транс Бетон“ ООД полагащите се 2 дни годишен платен отпуск за 2021 г. за отразени по ведомост за работна заплата за м.09.2021 г. вещото лице е посочило, че от „Хелиос Бетони“ ЕООД са представени заповеди за ползван платен годишен отпуск от 07.12.2020 г., 16.01.2021 г., 16.06.2021 г. и 13.07.2021 г., като четири броя молби за ползване на отпуск не са подписани от ищцата. От представители на „транс Бетон“ ООД не са представени молби за ползване на платен годишен отпуск. Към експертизата са приложени справки по ведомости на ответниците, видно от които от „Хелиос Бетони“ ЕООД в посочена основна заплата от 650 лв., а от „Транс Бетон“ ООД – 1100,00 лв. В откритото съдебно заседание вещото лице е посочило, че „Хелиос Бетони“ ЕООД е начислявало 4,20% за стаж/клас, а „Транс Бетон“ не е начислявало такова възнаграждение.

По отношение на исковете предявени срещу „ХЕЛИОС БЕТОНИ" ООД, ЕИК 204507540.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже 1. наличието на трудово правоотношение, по което за процесния период е 2. претърпял труд, както и 3. размера на уговореното трудово възнаграждение.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане на възнаграждението.

От събраните в производството доказателства се установява, че между страните е съществувало трудово правоотношение в процесния период. Доколкото по делото не е представен трудов договор за уговорката между страните за размера на трудовото възнаграждение съдът съди от справките от НАП, както и от проверените от вещото лице ведомости. Доколкото в последните е начислявано основно брутно трудово възнаграждение от 650,00 лв., което е по високо от декларираното в НАП, съдът намира, че именно сумата от 650,00 лв. е уговорена месечно. Като се съобрази, че този ответника е начислявал и 4.2% за професионален стаж, като допълнително възнаграждение, съдът дава вяра на ССЧЕ, че се дължат 528,60 лв. за м.06.2021 г. и 528,59 лв.- за м.07.2021 г. От проучените от вещото лице ведомости се установява, че тези суми са начислени, но по делото не са представени доказателства от работодателя, в чиято тежест е да го докаже, че така начислените суми са заплатени на ищеца, нито срещу подпис във ведомостта, нито по банков път. В реш. № 141/30.11.10 г. по г. д. № 2715/08 г., IV ГО, ВКС е прието, че по силата на чл. 270, ал. 3 КТ

получаването на трудово възнаграждение от работника се доказва с подписа му във ведомостта, както и срещу разписка. При липсата на такива доказателства за изплащане на трудовото възнаграждение, претендираните от ищеца **трудова възнаграждения за м.06 и 07.2021 г. следва да му се присъдят.**

По иска с правно основание чл.86 ЗЗД - в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг, изпадането на ответника в забава и размера на лихвата. Доказано е наличието на главен дълг. Ищецът е посочил, че падежа на задължението за заплащане на трудовото възнаграждение е бил до 20-то число на месеца следващ, за който то се дължи, като ответника не е оспорил тази уговорка между тях. На ищеца следва да се присъдят сумите **от 39,35 лв. за периода от 21.07.2021 до 14.04.2022 г. – лихва за забава върху трудовото възнаграждение за м.06.2021 г. и 34.80 лв. за периода от 21.08.2021 до 14.04.2022 г. – лихва за забава върху трудовото възнаграждение за м.07.2021 г., т.е. исквете за лихва за забава върху неплатените трудови възнаграждения са изцяло основателни.**

По иска с правно основание чл.224 КТ - в тежест на ищеца е да докаже 1. прекратяване на трудовото правоотношение, 2. наличие на полагаем и неизползван към датата на прекратяване на трудовото правоотношение платен годишен отпуск; 3.размер на брутното трудово възнаграждение за последния отработен месец от ищеца, в който ищецът е отработил най-малко 10 дни.

Ответникът следва да докаже, че е заплатил претендираната сума.

С оглед отразените в НАП данни, се установява, че трудовото правоотношение между страните е прекратено.

Правото на платен годишен отпуск е основно право на всеки работник или служител, което възниква при определени в закона предпоставки, визирани в нормата на чл. 155 и сл. КТ. Целта на редовния платен годишен отпуск е да позволи на работника или служителя да възстанови изразходваната в процеса на труда работна сила. За да бъде ползван този отпуск, той трябва да бъде разрешен по реда на чл. 172-173 КТ от работодателя, който освен това трябва да даде възможност на работника или служителя реално да го ползва.

От изслушаната експертиза се установява, че ответникът е отразил като ползвани 20 дни отпуск за 2020 г. и 12 дни за 2021 г. във ведомостите.

Ищецът обаче твърди, че реално не е ползвал отпуск.

Ведомостите на работодателя следва да се ценят по правилото на чл.182 ГПК, т.е. вкл. в съвкупност с останалите доказателства. В конкретния случай от показанията на разпитания свидетел, който също бил служител на ответните дружества, с оглед на което съдът цени показанията му с доверие се установява, че служителите са подписвали молби за платен годишен отпуск без реално да ползват такъв, като непрекъснато са полагали труд вкл. свидетелят сочи, че не е ползвал отпуск за период от 3 години и излага, че не си спомня ищцата да е ползвала такъв. Тези гласни доказателства следва да се възприемат в съвкупност с установените от вещото лице в счетоводството на ответника молби от ищеца за ползване на отпуск, които обаче не са подписани от З. И., т.е. не се установява тя да е искала по надлежния ред, с писмена молба ползването на отпуск.

Платеният годишен отпуск е субективно право на работника или служителя, което се упражнява чрез волеизявление на последния, обективизирано в писмена молба, съответно на насрещната страна по трудовото правоотношение - работодателя, обективизирано в писмена заповед – чл. 173 КТ. От последната разпоредба следва, че субективното право на платен годишен отпуск се упражнява по определен в закона ред, който включва както писмено волеизявление на работника или служителя, с което се отправя искане за ползване на отпуска и в което се посочват видът, размерът, календарният период от време за ползване на искания отпуск /освен в изрично предвидените случаи, в които платеният годишен отпуск може да се ползва независимо от желанието на работника или служителя, какъвто не е настоящия случай/, така и писмено волеизявление на насрещната страна по трудовото правоотношение /работодателя/, с което се разрешава отпускът. В конкретния случай не се установява, нито че ищцата е поискала ползването на платен годишен отпуск, нито, че дори при липса на такова писмено изявление фактически е ползвала такъв, поради което има право на обезщетение по чл.224 КТ.

Съгласно чл.155, ал.4 КТ основният платен годишен отпуск е не по-малко от 20 дни годишно, като именно за толкова дни неползван отпуск е претенцията на ищеца за 2020 г., а пропорционално за 2021 г.- 12 дни. По отношение на размера съдът съобразява чл.177 КТ,

както и че за последния пълен работен месец – м.07.2021 г. при ответника брутно трудово възнаграждение е 681,19 лв. при 22 работни дни, т.е. по 30,96 лв. на ден, като за 20 дни неползван отпуск се дължи сумата от 619,26 лв., до доколкото претенцията е предявена за **613.08 лв.**, именно до последният размер искът за неползван отпуск за 2020 г. следва да се уважи. За 12 дни неползван отпуска за 2021 г. се дължат 371,56 лв., но доколкото претенцията е за **350,33 лв.** тя следва да се уважи за последната сума.

По иска по чл.86 3ЗД

Претенцията за заплащане на обезщетение за забава намира правното си основание в разпоредбите на чл. 228, ал. 3 КТ във вр. чл. 224, ал. 1 КТ. Съгласно чл. 228, ал. 3 КТ обезщетенията, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Следователно и доколкото по делото се установява, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 31.07.2021 г., както и дължимостта на главното вземане, то работодателят е изпаднал в забава по отношение на изплащането на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ на 01.09.2021г. Размерът до който претенцията върху дължимото обезщетение от 613,08 лв. за неползван отпуск през 2020 г. за периода от **01.09.2021г. до 14.04.2022 г.**, изчислен от съда чрез ползване на компютърна програма, се равнява на сумата от **38,49 лв.**, поради което искът следва да бъде уважен до този размер. Искът за лихва върху неплатеното обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 2020 г. следва да бъде отхвърлен за разликата между 38,49 лв. и 43,60 лв. и за периода от 02.08.2021 год. до 31.08.2021 г. При изложените съображения ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **21,29 лв.** за периода **01.09.2021г. до 14.04.2022 г.** върху главницата от 350,33 лв. – неплатеното обезщетение за неползван отпуска за 12 дни през 2021 г., като за разликата над 21,29 лв. до пълния претендиран размер от 24,91 лв. и за периода от 02.08.2021 год. до 31.07.2021 г. искът като неоснователен следва да се отхвърли.

По отношение на исковете предявени срещу „ТРАНС БЕТОН“ ООД, ЕИК 206540083

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже 1. наличието на трудово правоотношение, по което за процесния период е 2. престирал труд, както и 3. размера на уговореното трудово възнаграждение.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане на възнаграждението.

От събраните в производството доказателства се установява, че между страните е съществувало трудово правоотношение в процесния период. Този факт се признава и от законния представител на ответника. Доколкото по делото не е представен трудов договор за уговорката между страните за размера на трудовото възнаграждение съдът съди от справките от НАП, както и от проверените от вещото лице ведомости. Доколкото в последните е начислявано основно брутно трудово възнаграждение от 1110,00 лв., което е по високо от декларираното в НАП, съдът намира, че именно сумата 1110,00 лв. е уговорена месечно. В смисъл, че от ведомостта може да се извежда извод за брутното трудово възнаграждение при липса на данни за уговорка между страните по трудовия договор - Решение № 247 от 25.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3200/2018 г., III г. о., ГК.

Вещото лице е посочило размера на начислените нетни трудови възнаграждение за м.08.2021 г. и м.09.2021 г. до прекратяване на трудовия договор, но изрично е посочило, че ответникът не е начислявал месечно допълнителните трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Съдът намира, че такова допълнително възнаграждение следва бъде начислено в размер на 4,2% / размерът който е начислен от предходния работодател/.

За да достигне до такъв извод съдът съображава, че заплащането на допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит на работника е предвидено в чл. 12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата / Наредбата/, поради което то се дължи задължително от работодателя в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор, като съгласно чл. 12, ал. 9 от Наредбата за да възникне правото на работника за получаване на това възнаграждение, той следва да има трудов страж, не по-малко от една година. Релевантен за определяне на размера на дължимото допълнително трудово възнаграждение е трудовият

стаж, признат по реда на Кодекса на труда, за времето, през което работникът или служителят е работил и продължава да работи в предприятието /чл. 12, ал. 2 от Наредбата/, както и трудовият стаж на работника или служителя, придобит в друго предприятие по смисъла на § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия /чл. 12, ал. 4, т. 1 от Наредбата/. Доколкото по делото се установява, че ищецът е полагал труд на същата длъжност при предходния работодателя и последния е начислявал 4.2% допълнителните трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, то „Транс бетон“ ООД е следвало да начислява същото възнаграждение и съдът следва да присъди незаплатеното възнаграждение което включва и този елемент. При основна заплата от 1100,00 лв., размерът на допълнителното възнаграждение е 50,82 лв. в брутен размер, а след приспадане на дължимите от служителя данъци и осигуровки /общо 23,78% 0 таблица на л.92/ - 38,74 лв. в нетен размер. Последната сума следва да се прибави към дължимото нетно основно възнаграждение, посочено от вещото лице- 853,58 лв., като ответникът дължи на ищеца общо сумата от **892,32 лв.- нетно трудово възнаграждение за м.08.2021 г.**, до който размер искът следва да се уважи. За разликата над 892,32 лв. до претендираната сума в размер на 894.55 лв., искът следва да се отхвърли.

По отношение размера на трудово възнаграждение за периода от 01.09.2021 год. - 03.09.2021 год., съдът съобразява сумата от 128,03 лв., посочена от вещото лице, но като отчита, че е ограничен от принципите на ГПК да се произнесе в рамките на искането на ищеца, намира, че следва да уважи претенцията в размер на **127.80 лв.**, представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода **01.09.2021 год. - 03.09.2021 год.**,

Върху незаплатени в срок трудови възнаграждения се дължи лихва, като за периода от **01.10.2021 г. до 14.04.2022 г. върху сумата от 892,32 лв. е дължима лихва в размер на 48,58 лв.** съобразно извършени изчисления с онлайн калкулатор по реда на чл.162 ГПК, която следва да се присъди като иска следва да се отхвърли за разликата над тази сума до пълния претендиран размер от 48.70 лв. Върху сумата от 127,80 лв. за периода от **01.11.2021 до 14.04.2022 г. се дължи лихва в размер на 5,86 лв.** и този иск подлежи изцяло на уважаване.

По иска с правно основание чл.224 КТ - в тежест на ищеца е да докаже 1. прекратяване на трудовото правоотношение, 2. наличие на полагаем и неизползван към датата на прекратяване на трудовото правоотношение платен годишен отпуск; 3. размер на brutното трудово възнаграждение за последния отработен месец от ищеца, в който ищецът е отработил най-малко 10 дни.

Ответникът следва да докаже, че е заплатил претендираната сума.

По делото не се установява ищцата да е ползвала платен годишен отпуск по времетраене на трудовия договор с „Транс Бетон“ ООД. Вещото лице е установило, че в счетоводството на ответника не се намират молби за ползване на отпуск от ищцата и заповед за ползване на такъв от работодателя, поради което ведомостите, в които е отразено, че са начислени 2 дни отпуск за м.09.2021 г. не могат да обосноват извод, че такъв е ползван. Подробни съображения за основанията за присъждане на такова възнаграждение съдът е изложил по нагоре в мотивите си- в частта касаеща исковете по чл. 224 КТ срещу другия ответника, които касат и настоящият иска. Следва да се присъди възнаграждение за два дни неползван отпуск при приложение чл.177 КТ. Пълен работен месец при този работодател е м.08.2021 г., като brutното трудово възнаграждение е 1100 лв. при 22 работни дни, т.е. по 50,00 лв. на ден, като за 2 дни неползван отпуск се дължи сумата от 100 лв., до доколкото претенцията е предявена за **98.81 лв.**, именно до последният размер искът за неползван отпуск за 2021 г. следва да се уважи.

По иска за лихва при приложение на чл.228, ал. 3 КТ доколкото по делото се установява, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 07.09.2021 г., както и дължимостта на главното вземане, то работодателят е изпаднал в забава по отношение на изплащането на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ на 01.11.2021г. Размерът до който претенцията върху дължимото обезщетение от 98,81 лв. за неползван отпуск през 2021 г. за периода от **01.11.2021г. до 14.04.2022 г.**, изчислен от съда чрез ползване на компютърна програма, се равнява на сумата от **4,52лв.**, поради което искът следва да бъде уважен до този размер. Искът за лихва върху обезщетението за неползван отпуск следва да

се отхвърли за разликата над **4,52** лв. до пълния претендиран размер от 6,01 лв. и за периода от 08.09.2021 г.-30.10.2021 г.

По намерените за основателни искове за главница следва да се присъди и законна лихва от датата на исковата молба до окончателното заплащане на сумите.

По иска с правно основание чл. чл. 150 вр. с чл. 262 КТ - в тежест на ищеца е да установи 1. наличието на валидно трудово правоотношение между него и ответника за процесния период, 2. по силата на което е полагал труд извън установеното редовно работно време, по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя си 3. продължителността на положения извънреден труд и размера на дължимото за така извършената работа възнаграждение.

В тежест на ответника е да докаже заплащането на извънредния труд.

Претендира се сума в размер на 30.49 лв., представляваща неизплатено нетно възнаграждение за положен извънреден труд на 03.09.2021 год., на основание на основание чл.150 връзка с чл.262 КТ с падеж 07.09.2021 год, ведно с обезщетение за забава в размер на 1.85 лв. за периода от 08.09.2021 до 14.04.2022, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата. По делото не са събрани доказателства, че на тази дата ищецът е положил извънреден труд. Ищецът в чиято тежест е било указания, не е ангажирал доказателства, че на посочената дата е престирал извънреден труд- извън работно му време, поради което иска за обезщетение за извънреден труд следва да се отхвърли. Като последица от отхвърлянето, не следва да се уважава и акцесорния иск за забава.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноси имат и двете страни съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част от исковете. Ответниците не са направили искане и не са представили доказателства да са сторили разноси, поради което такива не им се присъждат.

Ищецът е направил искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. по исковете предявени срещу „Хелиос Бетони“ и сумата от 400 лв. по исковете предявени срещу „Транс Бетон“, като е представил доказателства за заплащане на уговорените възнаграждения –договори за правна защита и съдействие, в които е отразено, че сумата е изцяло заплатена в брой при подписването им, в който случай договорите има характер на разписка съгласно разрешенията на т.1 от Тълкувателно решение 6/2012 г. Съразмерно с уважената част от исковете „Хелиос Бетони“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати на ищеца **478,06лв.** Съразмерно с уважената част от исковете „Транс Бетон“ ООД следва да бъде осъдено да заплати на ищеца **388,08 лв.**

На основание чл.78, ал.6 ГПК всеки ответник следва да бъде осъден да заплати дължимите разноси за държавна такса и съдебно-счетоводната експертиза по сметка на ВРС, съобразно уважения размер на исковете. Общо дължимата държавна такса по исковете предявени срещу „Хелиос Бетони“ ЕООД е в размер на 400 лв. / по 50 лв. държавна такса по всеки кумулативно съединен иск/, а на вещото лице в изплатено възнаграждение в размер на 200,00 лв., като всеки ответник следва да отговаря за половината възнаграждение, а съразмерно с уважената част от исковете „Хелиос Бетони“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати по сметка на ВРС сумата от **497,98 лв.**

Общо дължимата държавна такса по исковете предявени срещу „Хелиос Бетони“ ЕООД е в размер на 400 лв. /по 50 лв. държавна такса по всеки кумулативно съединен иск/, като същият следва да отговаря за 100 лв. разноси за експертизата, а част от исковете „Транс Бетон“ ООД следва да бъде осъдено да заплати по сметка на ВРС сумата от **485,10 лв.**

За отхвърлената част от исковете, ищецът не следва да отговаря за разноси, тъй като е освободен от такива, независимо от хода на производството, на осн. чл.83, ал.1 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Хелиос Бетони“ ЕООД, ЕИК: 204507540, със седалище и адрес на управление: гр. Вълчи дол, ул. „Александър Стамболийски“ 46 да заплати на З. Е. И., ЕГН:*****, съдебен адрес: гр. Варна, **

-сума в размер на 528.60, представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.06.2021 год. - 30.06.2021 год., ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба / 15.04.2022 г./ до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 39,35 лв. за периода от 21.07.2021 до 14.04.2022 г.,

-сума в размер на 528.60 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.07.2021 год. - 31.07.2021 год., с падеж 20.08.2021 год., ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба / 15.04.2022 г./ до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 34.80 лв. за периода от 21.08.2021 до 14.04.2022 г.;

-сума в размер на 613.08 лв., на основание чл.224 КТ, представляваща обезщетение за 20 дни неизползван платен годишен отпуск за периода 01.01.2020год. - 31.12.2020 год., ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба / 15.04.2022 г./ до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 38,49 лв. за периода от **01.09.2021г. до 14.04.2022 г. КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава за сумата над 38,49 лв. до пълния претендиран размер от 43,60 лв. и за периода от 02.08.2021 год. до 31.08.2021 г.

-сума в размер на 350.33 лв. представляваща обезщетение за 12 дни неизползван платен годишен отпуск за периода от 01.01.2021 год. - 31.07.2021 год. ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба / 15.04.2022 г./ до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 21,29лв. за периода от 01.09.2021 год. до 14.04.2022 год., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава за сумата над 21,29 лв. до пълния претендиран размер от 24,91 лв. и за периода от 02.08.2021 год. до 31.08.2021 г.

ОСЪЖДА „Транс Бетон“ ООД, ЕИК: 206540083, със седалище и адрес на управление: с. Китка, общ. Аврен да заплати З. Е. И., ЕГН:*****, съдебен адрес: гр. Варна, **

-сума в размер на 892,32 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.08.2021 год. - 31.08.2021 год., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба /15.04.2022 г./ до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 48,58 лв. за периода от 01.10.2021 до 14.04.2022г., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над 892,32 лв. до пълния претендиран размер от 894,55 лв. и иска за лихва за забава за разликата над 48,58 лв. до пълния претендиран размер от 48,70 лв.

-сума в размер на 127.80 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение на основание чл.128, т.2 от КТ за периода 01.09.2021 год. - 03.09.2021 год., ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба /15.04.2022 г./ до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 5.86 лв. за периода от 01.11.2021 г. до 14.04.2022 г.

-сума в размер на 98.81 лв., на основание чл.224 КТ, представляваща обезщетение за 2 дни неизползван платен годишен отпуск за периода 30.07.2021 год. -03.09.2021 год. ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба /15.04.2022 г./ до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 4,52 лв. за периода от 01.11.2021 год. до 14.04.2022 год., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за за разликата над 4,52 лв. до пълния претендиран размер от 6,01 лв. и за периода от 08.09.2021 г.- 30.10.2021 г.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявените от З. Е. И., ЕГН:*****, съдебен адрес: гр. Варна, ** срещу „Транс Бетон“ ООД, ЕИК: 206540083, със седалище и адрес на управление: с. Китка, общ. Аврен икове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 30.49 лв., представляваща неизплатено нетно възнаграждение за положен извънреден труд на 03.09.2021 год., на основание на основание чл.150 връзка с чл.262 КТ, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното заплащане на сумата, както и обезщетение за забава в размер на 1.85 лв. за периода от 8.09.2021 г. до 14.04.2022 г.

ДОПУСКА, на основание чл.242, ал.1 ГПК, предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, “Хелиос Бетони“ ЕООД, ЕИК: 204507540, със седалище и адрес на управление: гр. Вълчи дол, ул. „Александър Стамболийски“ 46 да заплати на З. Е. И., ЕГН:*****, съдебен адрес: гр. Варна, *** сумата от **478,06лв.-**

разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, „Транс Бетон“ ООД, ЕИК: 206540083, със седалище и адрес на управление: с. Китка, общ. Аврен да заплати З. Е. И., ЕГН:*****, съдебен адрес: гр. Варна, **сумата от **388,08 лв.** - разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК, „Хелиос Бетони“ ЕООД, ЕИК: 204507540, със седалище и адрес на управление: гр. Вълчи дол, ул. „Александър Стамболийски“ 46 да заплати по сметка на Районен съд- Варна сумата от **497,98 лв.** - разноски за държавна такса и възнаграждение на вещо лице в производството, съразмерно с уважената част от исовете спрямо него.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК, „Транс Бетон“ ООД, ЕИК: 206540083, със седалище и адрес на управление: с. Китка, общ. Аврен да заплати по сметка на Районен съд- Варна сумата от **485,10 лв.**- разноски за държавна такса и възнаграждение на вещо лице в производството, съразмерно с уважената част от исовете спрямо него.

Сумите дължими на ищеца могат да се заплатят по следната посочена от него банкова сметка: IBAN BG31UBBS80021071674130, BIC: UBBSBGSF

РЕШЕНИЕТО в частта, с която е допуснато предварително изпълнение има характера на определение и на основание чл. 244 ГПК подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд -Варна в едноседмичен срок, считано от връчването му на страните. В останалата част решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд -Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____